

ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ВИВЧЕННЯ АГРЕСИВНОСТІ АУТОАНТИТІЛ ПРИ ХРОНІЧНОМУ ГЕПАТИТІ С

Козько В.М., Соломенник Г.О., Писаренко Г.М.

Харківський національний медичний університет

У хворих на хронічний гепатит С (ХГС) закономірно виявляють різні аутоімунні феномени. Однак якщо зв'язок між ними і позапечінковими проявами захворювання можна вважати доведеною, то їх безпосередня роль в пошкодженні печінки як і раніше остаточно не визначена. Необхідною умовою доказу патогенного впливу аутоантитіл є перенесення патологічного стану на тварин.

Мета: оцінка агресивності антитіл до мікросом печінки, нативної та денатурированої ДНК шляхом їх перенесення від хворих ХГС на щурів з наступним морфологічним дослідженням печінки.

Матеріал і методи. Пасивний перенос аутоімунного стану здійснювали за методом Ч.І. Бурштейна (1967). Статевозрілим білим щурам лінії «Вістар» вводили сироватку хворих ХГС, в титрі 1: 100 і вище підшкірно в кількості 0,8 мл шість разів з інтервалом 2-3 дні. Аутоантитіла в сироватці крові хворих на ХГС визначали методом ІФА. Забивали тварин через 1,5 місяці після останнього введення. Печінку фіксували в розчині формаліну, робилися зрізи, забарвлювалися гематоксилином і еозином, мікроскопіювалися.

Результати. Відсутність будь-яких патологічних змін в печінці у порівнянні з печінкою контрольних пацієнтів.

Висновки. Таким чином, проведена нами спроба експериментального перенесення аутоантитіл до мікросом печінки, н-і д-ДНК від хворих ХГС статевозрілим щурам не дозволила довести їх безпосереднє патогенетичне значення в пошкодженні печінки при ХГС. Це ще раз побічно підтверджує існуюче припущення про те, що аутоантитіла при HCV-інфекції носять

«сигнальний» характер і є наслідком патологічного процесу в печінці, а не його причиною.